

[Knud Bro.]

man nu har en forsamling som Forskningens Fællesudvalg, at man så beder denne forsamling om råd, når disse videnskabsmænd skal udpeges.

Må jeg sige om det arbejde, der er foregået i udvalget, at det har været overordentlig tilfredsstillende, fordi alle parter på dette vanskelige og ømtålige område har været indstillet på at finde en udvej og et fornuftigt forslag, som vi kunne enes om, og som kunne danne grundlag for det arbejde, der nu skal påbegyndes. I særlig grad ønsker jeg at takke formanden, hr. Bomholt, som har indspireret ette samarbejde.

Må jeg sige til slut, at vi venter naturligvis ikke, at vi med dette forslag har løst problemet om kommunikation mellem forskningen og folketinget, men det er en begyndelse.

Helveg Petersen: Det forekommer mig, at det foreliggende forslag om kontakt mellem folketingets medlemmer og den videnskabelige forskning, som et flertal af udvalget har fremsat, er hensigtsmæssigt. Jeg siger ikke, at man ikke kunne gå andre veje, og at man ikke kunne finde andre brugelige løsninger, men vi har i hvert fald her et godt udgangspunkt for påbegyndelsen af et kontaktarbejde. Så afhænger det af, hvad man vil lægge ind i de rammer, der nu skabes.

Det har været ret afgørende for mig, at Forskningens Fællesudvalg er blevet til og skal afgive en beretning til det høje ting. Det er naturligt, at der bliver et udvalg til at modtage en sådan beretning, og jeg synes, det er helt rimeligt, at dette udvalg bliver identisk med udvalget, der modtager beretning fra atomenergikommissionen.

Jeg synes endvidere, det er rimeligt, at der ud af dette 17 mands udvalg udpeges et mindre udvalg med den opgave at formidle kontaktevirkningen. Det er en praktisk måde at gøre det på, at 5 af udvalgets medlemmer sammen med 5 repræsentanter for forskningen skal tage stilling til, hvordan møder, konferencer og ekskursioner kan tilrettelægges, så man giver en større kreds af folketingets medlemmer lejlighed til at få orientering fra forskerne, samtidig med at forskerne lærer folketingsmedlemmernes synspunkter og opfattelser at kende. Begge parter har godt af det møde. Gang på gang

må folketinget jo tage stilling til forskningsopgaver, om hvilke vi må erkende, at vi kun kan vide lidt.

Nu er det ikke sådan, at vi, fordi vi mødes med forskerne, kan erhverve os nogen virkelig sagkundskab, men vi kan måske få kendskab til nogle hovedlinjer i det, der er i gang, og vi kan måske også blive bedre i stand til at deltage i vurderingen af de prioriteringsopgaver, der vitterlig må løses, og hvor folketinget må inddrages, uden at det må betyde, at folketinget sætter sig til at dirigere forskningen. Forskningens frihed må ikke antastes.

Vi har i tiden siden 1952-53 oplevet en enorm stigning i de beløb, der stilles til rådighed for forskningen. Jeg tror, der er tale om en stigning fra ca. 65 mill. kr. i 1952-53 til ca. 500 mill. kr. i 1966-67. Det er en stor stigning, men den har ikke bragt os i nogen førende position. Kravene vokser, og jeg tror, at vi gennem en nærmere kontakt med forskerne bedre end hidtil vil være i stand til at se nødvendigheden af en udbygning af forskningen ikke blot på områder, der tjener erhvervsudviklingen, produktiviteten, alt det, der har med konkurrenceevnen og levefoden at gøre, og som vi jo taler så meget om, men også på andre områder, og her tænker jeg ikke mindst på udviklingen inden for den humanistiske og den samfundsvidenskabelige forskning.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi ikke glemmer de almene hensyn. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi ikke alene eller ikke overvejende interesserer os for det, der sker på det tekniske plan. Kravene til menneskelig udfoldelse og menneskelig modning vil vokse, og det er uhyre vigtigt, at vi i uddannelsen og forskningen tager hensyn til disse krav. Her ligger der store opgaver, som jeg tror folketingets medlemmer må fordybe sig mere i, så vi får bedre forudsætninger for at bidrage til et værdifuldt samspil mellem de tekniske og naturvidenskabelige forskningsgrene på den ene side og de humanistiske taget i bred betydning på den anden.

I mindretallets udtalelse i betænkningen fremhæves, at man lægger vægt på, at et større antal af folketingets medlemmer inddrages i samarbejdet, og at disse også får kontakt med en bredere repræsentation for den videnskabelige forsknings mange disci-